

Μαρία Ζιάκα στην «Αίθουσα Τέχνης Μέδουσα»

Αντιμετωπίζουμε δηλαδή (ένα αποτέλεσμα που ενώ βγαίνει από κάποια πραγματικότητα δεν δίνει άμεσα, αντιληπτή εικόνα αλλά μια άλλη πραγματικότητα οπτικών στοιχείων που συνδέονται με μια εικόνα μνήμης.

Έτσι εκείνο που γίνεται άμεσα γνωστό και αντιληπτό είναι η τελική, σύνθεση όλων των δομικών στοιχείων που συμμετέχουν στην «αναπαράσταση» της αρχικής μέσα από την οργάνωση της νέας πραγματικότητας.

Στην έρευνά της για την αναζήτηση και απόδοση του ουσιαστικού και του ενδιαφέροντος η Μ. Ζιάκα εκθέτει με σαφήνεια και συνέπεια τις απόψεις της υπηρετώντας παράλληλα και μια ποιητική φιλοδοξία που στοχεύει στην ακινητοποίηση του φευγαλέου και την οριοθέτηση του διάχυτου.

Όσο για το ερώτημα που βάζει η ίδια «αν η θέαση της συγκεκριμένης δουλειάς προτρέπει σε μια οξύτερη παρατήρηση του περίγυρου μας» η απάντηση δεν μπορεί παρά να είναι καταφατική.

B.B.

Γιάννης Ζιώγας

Γράφει η Δήμητρα Τσαλαμά

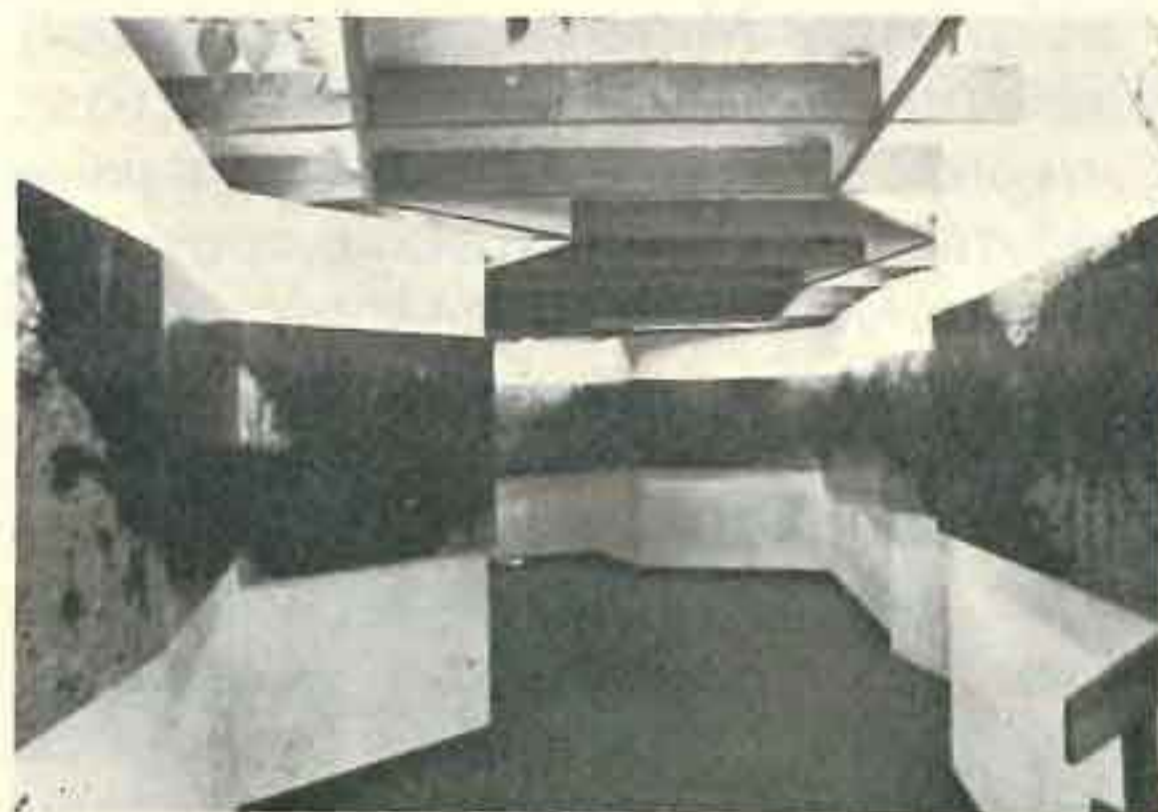
Από το έργο του Γιάννη Ζιώγα, «Αφήγηση γεγονότων πάνω σε μια επιμήκη φρίζα», είναι φανερό, ότι ο καλλιτέχνης δεν έχει μόνο ως κίνητρο της ζωγραφικής του το σύγχρονο ρεύμα και την φαντασία, το γούστο, την αισθητική αντίληψη, προερχόμενα από την επαγγελματική του δραστηριότητα, ώστε διεγερόμενος από τη φαντασία, τη διαίσθηση και τις αισθήσεις του να δημιουργεί, αλλά, εκδηλώνει μια ικανή κατάρτηση πάνω στο πνεύμα των πρώτων μεγάλων δεξιοτεχνών της ζωγραφικής τέχνης, που, οι καλυμμένες με τοιχογραφίες επιφάνειες, μεγάλων διαστάσεων φανέρωναν όλο το μεγαλείο και τον πλούτο που προσφέρει η διεργασία πάνω στην ευρύτητα του χώρου.

Η άπλα του χώρου λοιπόν, είναι αυ-

τό που συγκινεί και γοητεύει τον καλλιτέχνη για ν' απεικονίζει πάνω σ' αυτήν την αφήγηση του σύγχρονου κόσμου και των γεγονότων του.

Απ' όλον αυτόν τον πλούτο της εργασίας του πάνω στη φρίζα, αφήνει να ξεπηδήσει ζωηρό το αίσθημα του απεριόριστου χώρου και να διορίζει ως αντικείμενο της έρευνας του, την αναζήτηση μιάς άνετης ζωής· αυτό που, σήμερα, ο άνθρωπος έχει ανάγκη.

Εκείνο που μιλάει περισσότερο στο έργο του, είναι μια τάση προς τη φυγή από την πραγματικότητα, αναζητώντας έτσι, έναν κόσμο περισσότερο γοητευτικό απ' αυτόν που βλέπει στο περιβάλλον του.

Γιάννης Ζιώγας στην Αίθουσα Τέχνης «Σύν»

Το χρώμα γαιώδες σ' όλη την κλίμακα του ανοιχτού - σκούρου, δείχνει το ευμετάβλητο του ανθρώπινου χαρακτήρα και την έλλειψη ισχυρής θέλησης για ν' αντιμετωπίσει τη ζωή με περισσότερο ενθουσιασμό και αποφασιστικότητα.

Το έργο του, ρέει σαν πραγματική αλήθεια, αποδεσμευμένη και απελευθερωμένη από τις μεταβλητές όψεις της φύσης, όπως είναι το κάθε υποκειμενικό αίσθημα και η συγκίνηση.

Παρουσιάζεται αισθητά η συχνή και ξαφνική ανάβλυση και καταστολή των ζωηρών χρωματικών τόνων, που δίνουν όλη την κίνηση και το φως στο έργο του.

Έτσι, βγαίνει ένας χαρακτηρισμός μέσα από την τοποθέτηση των χρωμάτων, που μοιάζει με ανθρώπινες τάσεις: ζωηρές κινήσεις, όνειρα που πραγματοποιούνται και μένουν ή αργοσβήνουν χαμένα στην έκταση του χώρου.

Στο μονόχρωμο σχέδιό του υπάρχει, άλλοτε μεν μια θορυβώδης βία μαύρου χρώματος, του οποίου ο δυναμισμός εισβάλλει αυστηρά για να εκφράσει μια καινούρια διάλεκτο της ζωγραφικής, άλλοτε δε, η μεγαλοπρέπεια αυτού του ίδιου χρώματος έρχεται να καταλήξει σε μια, ποιητική έννοια που αφομοιώνεται με την προσωπικότητα του καλλιτέχνη.

Δ.Τ.

Καλλιγιάννης, Καραγά-

τση, Παπαδοπεράκης, Τσαρούχης, Φωκάς

Γράφει η Βιβή Βασιλοπούλου

«Ζωγραφική και πραγματικότητας» ήταν ο τίτλος ομαδικής έκθεσης με έργα Μανώλη Καλλιγιάννη, Νίκης Καραγάτση, Θωμά Παπαδοπεράκη, Γιάννη Τσαρούχη, και Ανδρέα Φωκά, που έγινε σχεδόν στο τέλος της φετινής σαιζόν στην Αίθουσα Τέχνης Εποχές.

Προβλήματα «ομοιογένειας» παρουσίασης, στόχων και αντικείμενου είναι κυρίως τα προβλήματα των ομαδικών εκθέσεων.

Σε γενικές γραμμές στη μικρή αίθουσα, της Κηφισιάς μπορούμε να πούμε ότι αυτή η παρουσίαση λειτούργησε καλά και έδωσε την ευκαιρία για μια αρμονική συνύπαρξη μεγάλων και «μικρότερων» ή νεώτερων ζωγράφων, ενώ όπως είναι φυσικό το περιεχόμενο του τίτλου θίγεται μόνο αποσπασματικά. Δεν θα επιχειρήσουμε βέβαια από αυτή την έκθεση αξιολόγηση του έρ-

Θωμάς Παπαδοπεράκης στην Αίθουσα Τέχνης «Εποχές»

γου καλλιτεχνών με γνωστή ήδη ταυτότητα και προσφορά, αλλά μόνο ορισμένες παρατηρήσεις από την εντύπωση του συνόλου. Η αντιπαράθεση διαφορετικών δυνάμεων, θα λέγαμε ότι δεν υπήρξε αρνητική εκτός από την περίπτωση του Καλλιγιάννη. Τα έργα του Τσαρούχη, που έγιναν όπως άλλωστε και τα περισσότερα, ειδικά γι' αυτή την έκθεση πρέπει να έγιναν σε πολύ καλύτερες στιγμές από εκείνες των έργων που είχαμε δει λίγο καιρό πριν στην άλλη ομαδική έκθεση σε γειτονική γκαλερί της ίδιας περιοχής.

Τέλος και χωρίς να παραγνωρίζουμε βέβαια το καταξιωμένο έργο της Καραγάτση και του Φωκά, πιστεύουμε ότι ο «κερδισμένος» αυτής της έκθεσης στάθηκε ο Θωμάς Παπαδοπεράκης, με υπέροχα δείγματα από νεκρές φύσεις που ενώ παραπέμπουν σε παλιότερη δουλειά εντούτοις εγκαινιάζουν μια